

ODRIS

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lipca 2019 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie, XIV Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSR Joanna Włoch

Protokolant: Katarzyna Jezierska - Cyra

Oskarżyciel: Komisja Techniczna przy Polskim Klubie Wyścigów Konnych w Warszawie:

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu: 4 lipca 2019 r.

odwołania pełnomocnika W [REDACTED] K [REDACTED]

od orzeczenia Komisji Odwoławczej przy Polskim Klubie Wyścigów Konnych w Warszawie nr 03/2019 z dnia 11 lutego 2019 r.

na podstawie art. 437 § 1 i § 2 kpk w zw. z art. 27 ust. 4 ustawy z dnia 18 stycznia 2001 r. o wyścigach konnych

postanawia:

zażalenia nie uwzględnić

uzasadnienie

Komisja Techniczna przy Torze Wyścigowym Warszawa-Służewiec orzeczeniem nr 166 z dnia 20 grudnia 2018 r. uznała trenera W [REDACTED] K [REDACTED] winnym:

1) zarzucanych mu przewinień dyscyplinarnych przyjmując, że polegały one na

– podaniu ogierowi Rammas Al. Khalediah przed gonitwą rozgrywaną w dniu 28 lipca niedozwolonego środka dopingującego w postaci kobaltu;

- podaniu ogierowi Octobermen przed gonitwą rozgrywaną w dniu 11 sierpnia 2018 r. niedozwolonego środka dopingującego w postaci kobaltu;

- podaniu klaczy Basalah Al. Khalediah przed gonitwami rozgrywanymi w dniach 12 sierpnia 2018 r. oraz 25 sierpnia 2018 r. niedozwolonego środka dopingującego w postaci kobaltu i zakwalifikować każdy z czynów, jako przewinienie dyscyplinarne określone w § 113 ust. 1 pkt 5 Regulaminu Wyścigów Konnych w zw. z ust. 1 pkt 6 załącznika nr 6 do Regulaminu Wyścigów Konnych;

2) zarzucanych mu przewinień dyscyplinarnych przyjmując, że polegały one na naruszeniu obowiązku zabezpieczenia koni:

- Rammas Al. Khalediah biorącego udział w gonitwie w dniu 28 lipca 2018 r.

- Octobermen biorącego udział w gonitwie 11 sierpnia 2018 r.

- Basalah Al. Khalediah biorącej udział w gonitwach w dniach 12 i 25 sierpnia 2018 r.

przed podaniem niedozwolonych środków dopingujących w postaci kobaltu i dodatkowo klaczy Basalah Al. Khalediah biorącej udział w gonitwie w dniu 12 sierpnia 2018 r. przed podaniem niedozwolonego środka dopingującego w postaci klenbuterolu i zakwalifikować każdy z czynów jako przewinienie dyscyplinarne określone w § 34 ust. 2 pkt 1 w zw. z § 113 ust. 1 pkt 9 Regulaminu Wyścigów Konnych w zw. z ust. 1 pkt 6 załącznika nr 6 do Regulaminu Wyścigów Konnych.

Za wskazane powyżej przewinienia komisja wymierzyła W [REDACTED] K [REDACTED] łącznie karę zawieszenia licencji na trenowanie koni od dnia 27 grudnia 2018 r. do dnia 26 grudnia 2019 r.

Odwołanie orzeczenie Komisji Technicznej złożył obrońca W [REDACTED] K [REDACTED]. Na skutek wniesionego odwołania Komisja Odwoławcza przy Polskim Klubie Wyścigów Konnych w dniu 11 lutego 2019 r. wydała orzeczenie nr 03/2019, którym:

1) uniewinniła trenera W [REDACTED] K [REDACTED] od zarzucanego mu przewinienia dyscyplinarnego z § 113 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia Ministra i Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 24 marca 2016 r. w sprawie regulaminu wyścigów konnych,

2) uznała trenera W [REDACTED] K [REDACTED] winnym popełnienia przewinienia dyscyplinarnego z § 113 ust. 1 pkt 9 w związku z § 34 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 24 marca 2016 r. w sprawie regulaminu wyścigów konnych i

za czyn ten wymierzyła mu karę zawieszenia licencji na trenowanie koni na okres od dnia 27 grudnia 2018 r. do dnia 26 września 2019 r.

Orzeczenie powyższe odnośnie punktu 2 zaskarżył obrońca obwinionego zarzucając mu:

- 1) obrazę przepisów prawa materialnego (art. 438 pkt 1 kpk), a to art. 24 pkt 5 ustawy o wyścigach konnych poprzez zastosowanie wobec obwinionego kary nieznanej ustawie,
- 2) błąd ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mający istotny wpływ na jego treść (art. 438 pkt 4 kpk) poprzez bezpodstawne przyjęcie, że kobalt stanowi niedozwolony środek dopingujący stosownie do treści załącznika nr 6 do Rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 24 marca 2016 r. w sprawie regulaminu wyścigów konnych, w sytuacji gdy załącznik ten nie wymienia kobaltu jako środka dopingującego
- 3) rażąco niewspółmierność kary (art. 438 pkt 4 kpk).

Jednocześnie wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie W [REDAKTOWANO] K [REDAKTOWANO] od opisanego w pkt 2 przewinienia dyscyplinarnego, względnie o orzeczenie wobec R [REDAKTOWANO] Ś [REDAKTOWANO] kary finansowej za czyn opisany w pkt 2 zaskarżonego orzeczenia.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zarzuty dotyczące obrazy przepisów prawa materialnego były nietrafne, a Sąd nie podziela toku rozumowania zaprezentowanego przez obrońcę. Rozważanie zacząć należy o treści samego orzeczenia – w punkcie drugim zaskarżonego orzeczenia Komisja Odwoławcza wymierzyła W [REDAKTOWANO] K [REDAKTOWANO] karę zawieszenia licencji na trenowanie koni na okres od 27 grudnia 2018 r. do dnia 26 września 2019 r. Trener tymczasem dysponował wówczas licencją obowiązującą do dnia 31 grudnia 2018 r. Katalog kar dyscyplinarnych, jakie mogą zostać nałożone przewiduje art. 24 ustawy o wyścigach konnych, zgodnie z którym karami dyscyplinarnymi są:

- 1) upomnienie;
- 2) nagana;

- 3) kara pieniężna w wysokości od 50 zł do równowartości sumy nagród w wyścigu, w którym naruszono przepisy regulaminu wyścigów konnych;
- 4) zawieszenie pozwolenia na kierowanie stajnią wyścigową;
- 5) zawieszenie licencji na trenowanie koni, dosiadanie (powożenie) koni lub pełnienie funkcji sędziego wyścigowego - nie dłużej niż na rok;
- 6) pozbawienie prawa trenowania koni, dosiadania (powożenia) koni lub pełnienia funkcji sędziego wyścigowego.

Licencja na trenowanie koni jest udzielana w danym roku kalendarzowym. Art. 21 c powoływanej ustawy wskazuje przesłanki niezbędne dla udzielenia licencji. Co istotne w ust. 3 tegoż przepisu ustawa stanowi wprost „W przypadku orzeczenia kary zawieszenia licencji na trenowanie koni, dosiadanie (powożenie) koni lub pełnienie funkcji sędziego wyścigowego, licencji na trenowanie koni można udzielić dopiero po wykonaniu tej kary”. Istotne w ocenie Sądu jest użycie sformułowania „można udzielić” a nie np. „można wydać” co oznacza ewidentnie, że dotyczy ono uprawnienia a nie jedynie licencji jako dokumentu. Skoro zatem licencji można udzielić dopiero po wykonaniu kary to bez wątplenia jej zawieszenie może wykraczać poza okres na jaki została udzielona. Posiłkować się w tym miejscu należy także wykładnią funkcjonalną – gdyby faktycznie zawieszenie licencji możliwe byłoby tylko na okres jej posiadania, zdaniem Sądu ustawodawca nie zawarłby w art. 21 c cytowanego ustępu 3. Nadto w sytuacji gdy licencja zawsze udzielana jest na dany rok kalendarzowy w sytuacji takiej jak w przedmiotowej sprawie gdy orzeczenie o zawieszeniu miało miejsce pod koniec roku – w grudniu 2018 r. idąc tokiem rozumowania obrońcy uznać by należało, że takie orzeczenie jest w zasadzie niemal niemożliwe, bowiem zawieszenie takie mogłoby obowiązywać jedynie do 31 grudnia. Art. 24 ustawy zawiera katalog kar dyscyplinarnych, które różnią się surowością. Dostrzega to także obrońca w dalszej części zażalenia powołując się na zarzut rażącej niewspółmierności kary. Gdyby jednak przyjąć iż zawieszenie licencji jest możliwe jedynie na okres jej obowiązywania orzeczenie kary surowszej niż grzywna wobec W[REDACTED] K[REDACTED] byłoby właściwie niemożliwe, podczas gdy celem kary zawieszenia licencji jest wyeliminowanie na określony czas osób niepożądanych w treningu koni. Stąd uznać należało, iż kara wymierzona obwinionemu jest jak najbardziej znana ustawie, a jej granice czasowe również jej nie naruszają.

Za polemiczny jedynie z prawidłowymi ustaleniami Komisji Odwoławczej Sąd uznał również zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzekania, a mający istotny wpływ na jego treść (art. 438 pkt 3 kpk) poprzez bezpodstawne przyjęcie, że kobalt stanowi niedozwolony środek dopingujący stosowanie do treści załącznika nr 6 do Rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 24 marca 2016 r. w sprawie regulaminu wyścigów konnych, w sytuacji gdy załącznik ten nie wymienia kobaltu jako środka dopingującego. W zakresie tego zarzutu, Sąd również podzielił w pełni rozważania Komisji Odwoławczej, zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. W ocenie Sądu, Komisja Odwoławcza słusznie uznała, że kobalt stanowi jeden z niedozwolonych środków odwoławczych, zawartych w wykazie substancji niedozwolonych, znajdującym się w Załączniku nr 6 do Rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 24 marca 2016 r. w sprawie regulaminu wyścigów konnych. Zgodnie z ust. 1 pkt 6) tego załącznika, niedozwolonymi środkami dopingującymi dla koni są substancje uznane przez IFHA za niedozwolone środki dopingujące dla koni. Przepisy IFHA ustanawiają próg dopuszczalnego stężenia kobaltu w organizmie konia – 100 ng/ml. Tym samym Sąd uznał, że na podstawie analizy zgromadzonego materiału dowodowego, Komisja Odwoławcza prawidłowo uznała, że pobrana od ogiera Rammas Al Khalediah i Octobermen oraz klaczy Basalah Al Khalediah próba dopingowa potwierdziła przekroczenie dozwolonego progu poziomu kobaltu w organizmie.

Ostatnim zarzutem podniesionym w odwołaniu był zarzut niewspółmierności kary (art. 438 pkt 4 kpk).

Przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wtedy, gdy na podstawie ustalonych okoliczności sprawy, które powinny mieć decydujące znaczenie dla wymiaru kary, można przyjąć, że występuje wyraźna różnica między karą wymierzoną a karą, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo.” Pogląd powyższy prezentowany był wielokrotnie między innymi w wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie 31.10.2018 r. II AKa 284/2018

Słusznie zauważyła Komisja Odwoławcza, iż obwiniony dopuścił się przewinienia dyscyplinarnego wielokrotnie co wpływało w sposób zasadniczy na stopień społecznej szkodliwości czynu, jak również stopień zawinienia. Absolutnie niezasadnym jest w ocenie Sądu odwoływanie się przez obrońcę do innych orzeczeń Komisji Odwoławczej w zakresie

